

*Lebegek,
éhes sirály vagyok,
az álom egy fürge hal,
ezüstösen villog a sötétben,
cikázva úszik el,
mint sperma a mikroszkóp alatt.*

Az egyetemi könyvtár vécéje

*A mindennapok könyvekként simulnak egymáshoz,
mint könyvtár polcain a megmerevedett folyóméterek.
Érzed a megsárgult papír nagypapaszagát.
Minden generáció nyomot hagy magáról,
megbarnult foltokat az évszázados lapokon.
A tömött polcok tompítják a suttogást,
kihangosítják a csendet.
Az asztalok fölé könyökölnék
a sport után ellazult, domborodó, izmos testek,
betűről betűre edzik magukban a tudást.
Néha összeakadnak a szelid tekintetek,
és bevadulnak, felélednek bennük a szavak,
izzadságcseppekkel itatják a könyveket,
ahogy nadrágjuk pattanásig feszül,
titokban kijárnak a mosdóba csókolózni,
lehúzzák a vécét, csobogjon, csurogjon,
senki ne hallja a nyögéseket.*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Olaj a vízen

*Vízen az olajszenyeződés, úgy emlékszem
rád, nem tengerből merítem, a csapból
se az folyik. De olajfoltos az emlékem
mégis, mint tekintetedben az alkohol
kenőzsírja, hogy amire nézel, az máshol
van, nem ott. Amire most nézel, az
hol van? Talán nem élsz. Két
és fél éve nem tudni rólad. A bűzszalag,
ami körbe vett, mikor legutóbb családod
személyes papírjait tömködted a park köztéri*

szemeteseibe, megszállottan, mint aki felsőbb parancsot teljesít, nem köt össze veled, se senkivel. A magára hagyott, életképtelen, gazdag alkoholistát megtalálja a lakásmaffia, s amíg elszedi ingatlanjait, rabszolgaként dolgoztatja, hogy aztán valahol, szeméttelep szélén ejtse ki az időből. Önszántából jut ide. Úgysem keresik. Nem kereslek én sem. Csak talállak. Nyolc éves korodban az őszről beszéltél. Komolyan, közbélyesen. Úgy mélyítetted a hangod, mint a zenekar alsó regisztereit később; stilizált aleatóriád minden beszélgetésbe agressziót vitt. Mint aki ingyenként fölháborodik. Pufogott belőled a sok közhely, a szavakhoz sosem volt közöd. Az időt már gyerekként belaktad velem, a járás avaron, sáron, kövön, akár a vízen, séta volt, szakrális, engesztelő szólam azért, hogy nem éled. Zenédben mégis élt, aminek hiánya parázslott benned, az idegosztályon is, mikor utoljára látogattalak, erről beszéltél, a parázsló tűz zenei aleatóriáját írtad meg fejből. Lelkesedtem, mintha ministrálnék, de nem tudom, mihez. Mint az olajfolt a vízen, személyes történethiányod családon belüli környezetszennyezés, több generáció frusztrált dübe, képmutatása buktatott alá a világba, alvilágod felülbírálja az életem. Volt érzéked az időhöz – ahogy most is van eltűnni. Csak mi vagyunk érzéketlenek. Önszántadból nem vagy itt. Szánunk. Részvétünk folyékony, oldhatatlan. Olaj a vízen.

